

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 16, OKTOBER 2025

Vera dela čudeže

Pred šestimi leti je neka gospa pripovedovala na Radiu Ognjišče svojo življenjsko zgodbo, povezano s čudeži, ki so se zgodili po priprošnji Božje matere Marije. Ker smo v mesecu oktobru, ki je namenjen molitvi rožnega venca, nam bo ta zgodba pomagala obuditi povezanost z Božjo materjo. Gospa je

pripovedovala naslednje:

»Ko sem ogledovala podobico Božje matere, so se mi misli vrnile nekaj let nazaj, v dneve, polne stisk, trepetanja za življenje našega otroka, v čas gorečih molitev in prošenj. Takrat se je moj sin boril za življenje po težki nesreči – imel je hudo poškodbo glave. Z molitvijo – najmočnejšim orožjem – smo se domači, sorodniki in veliko drugih ljudi borili in prosili zanj. V dneh, ko je nihal med življenjem in smrtjo, smo ga izročali v varstvo Mariji Pomagaj z Brezij.

Tistega usodnega dne sva bila z možem pri sorodnici na Gorenjskem. Skupaj smo šli na Brezje. Pred Marijo smo izlivali svoja srca ter dvigali svoje roke k Njej za življenje naših otrok. Domov sva se vrnila pomirjena.

Ob uri, ko se dan poslavlja in prihaja noč, je naš fant doživel strašno nesrečo.

Brž sem poklicala bolniškega duhovnika. Ko smo naslednji dan popoldne prišli v bolnišnico k sinu, ki je bil v komi, sem na omarici ob postelji zagledala podobico Marije Pomagaj. »Duhovnik je bil pri njem in mu pustil to podobico,« smo bili pomirjeni. Bilo mi je lažje pri srcu, kot da bi velik del bremena odložila na ramena Marije Pomagaj. »Marija, ti boš bedela nad njim in nam ga boš vrnila, če je taka Božja volja,« sem prosila. Po Božji dobroti in ob zdravniški pomoči je ostal živ. Sprva je bilo okrevanje počasno, kazalo je na hude posledice. Potem pa so se kar čez noč sprožila velika izboljšanja. Prišel je čas, ko se je začel pripravljati, da se vrne na delo. Med molitvijo se je moj pogled ustavil na podobi Marije s plaščem in v srcu sem jo prosila: »Marija, pomagaj mojemu sinu, sprejmi ga pod svoj plašč. Tudi vse nas pokrij s svojim materinskim plaščem.« Iz srca pa je privrela zahvala: »Marija, vzela si nas pod svoj plašč, nič več se ne bojim življenja!« Solze olajšanja in sreče so mi stopile

v oči. Sin je uspešno opravil vse preglede ter se z velikim zadovoljstvom smel vrniti na svoje staro delovno mesto.

»Tisočkrat hvala, mati Marija, da si ljubeče bedela nad njim in nam ves čas stala ob strani. Pod tvojim plaščem smo varni.«

Naj bo ta resnična zgodba spodbuda za vsakega od nas, da bi vsak dan molili rožni venec in se zatekali pod Marijino varstvo.

Vir: Ognjišče 8 (2019), 94.

Amicus Dei

Terezija deteta Jezusa (1837–1897)

Louis Martin in Zélie Guérin, oče in mati današnje godovnjakinje Terezije Deteta Jezusa, sta v mladih letih oba hotela v samostan. Pa je Bog njuni življenjski poti vodil tako, da sta se prekrizali. Poročila sta se in imela devet otrok, dva dečka in sedem deklic. Dečka sta umrla v nežni mladosti, od sedmih deklic jih je pet izbralo redovniški poklic: štiri so bile karmeličanke, med njimi tudi Terezija; ena pa je vstopila v družbo sester Marijinega obiskanja. Vse so dočakale visoko starost – razen Terezije. Bile so skromne in preproste; med drugim se niso hotele udeležiti slovesnosti, ko je bila njihova najmlajša sestra leta 1925 v cerkvi sv. Petra v Rimu slovesno razglašena za svetnico. Teče postopek, da bi med

blažene in svetnike uvrstili tudi njene vzorne starše.

Oče naše svetnice, Louis Martin, je bil po poklicu urar. Naselil se je v Alençonu, mestu v Normandiji, kjer je spoznal osem let mlajšo Zélie Guérin, ki je imela čipkarsko delavnico; njena želja pa je bila, da postane redovnica v družbi usmiljenih sester sv. Vincencija Pavelskega. Leta 1858 sta se poročila in nadaljevala vsak svojo obrt. Leta 1860 se jima je rodila prva hči Marija. Devetemu otroku, ki je prišel na svet 3. januarja 1873, sta pobožna starša dala ime Françoise-Thérèse (Frančiška Terezija), vendar jo bodo vedno klicali le Therese ali Petite Therese (Mala Terezija). Ko je bila mala Terezija stara kaka dva meseca, je zbolela in zaskrbljena mati jo je poslala v oskrbo na deželo, kjer je punčka okrevala. Leta 1877 je mama Zélie umrla za rakom. Ob smrti je svojo družino priporočila v

varstvo svojemu bratu, lekarnarju v mestu Lisieux, zato se je vdovec Louis nekaj mesecev pozneje s svojimi petimi hčerami preselil v Lisieux, kjer se je naselil v ljubki pristavi, imenovani Les Buissonets (Gričevje). V tej hiši je zorel redovniški poklic Terezije in še prej njenih sester. Konec maja leta 1887 je petnajstletna Terezija svojemu očetu razodela željo, da bi vstopila v karmeličanski samostan, v katerem sta že bili njeni sestre Pavlina in Marija. Oče je bil takoj pripravljen ustreči želji svoje 'male kraljice', kakor je rad imenoval svojo najmlajšo hčer. Z njo se je boril, da bi prišla v samostan. Po pravilih strogega karmeličanskega reda ne sme v samostan nihče pred izpolnjenim dvajsetim letom – Terezija pa jih še petnajst ni imela! Terezija je sklenila poskusiti vse, da se ji vrata Karmela odpro. Šla je celo k papežu Leonu XIII., ki ji je dejal: »Storite, kar bodo rekli predstojniki – če bo Bog hotel, boste prišli v Karmel.« 9. aprila 1888 je vstopila v karmeličanski samostan v Lisieuxu, kjer sta jo že čakali dve sestre. Petnajstletna redovnica je bila svojim redovnim sestram zgled v vseh krepostih. V samostanu je preživela devet let pod imenom *sestra Terezija Deteta Jezusa*. Zadnja štiri leta je bila voditeljica novink, s katerimi je imela zanimive pogovore o redovnem življenju.

Na veliki petek, 2. aprila 1896, je prvič izkašljala kri. To je bil jasen znak jetike, ki je bila do konca prejšnjega stoletja praktično neozdravljiva bolezen. Terezijo je čakalo še osemnajst mesecev hudega telesnega in duševnega trpljenja, kajti umrla je šele 30. septembra 1897. Točno leto dni po smrti so bili objavljeni njeni zapiski – slovita ***Povest duše***. Glavna misel te knjige je: *k Bogu pridemo po poti duhovnega otroštva*. Za blaženo je bila razglašena leta 1923, za svetnico pa dve leti pozneje; tedaj je bila razglašena tudi za glavno zavetnico misijonov.

Vir: svetovni splet

7. oktober

Mesec oktober je prav tako kot maj posvečen naši nebeški materi Mariji:

v maju njej na čast nabiramo šmarnice – duhovne šopke, imenovane po dišečem spomladanskem cvetju, v oktobru pa ji pletemo vence iz najlepših jesenskih rož – častimo jo z molitvijo rožnega venca. Ta pobožnost, ki je postala vsakdanja duhovna hrana mnogih ljudi, je zrasla iz otroške vere preprostih src pred približno sedemsto leti. Povsod so se jo z ljubeznijo oprijeli verniki vseh slojev in vse je obogatila, saj je to čudovita šola življenja s Kristusom pod Marijinim vodstvom.

Že več kot štiristo let obhajamo poseben praznik rožnovenske matere Božje. Sredi 16. stoletja je namreč krščanski Evropi

grozila muslimanska nevarnost, ki so jo predstavljali turški osvajalci. Leta 1571 so Turki zbrali v Sredozemlju močno ladjevje. Papež Pij V. si je z vsemi močmi prizadeval, da bi krščanski vladarji združili svoje pomorske sile in se Turkom postavili po robu; vse verne ljudi pa je prosil, naj z molitvijo rožnega venca kličejo pomoč matere Božje.

7. oktobra 1571 je prišlo do velike pomorske bitke pri Lepantu, v kateri je bilo turško ladjevje povsem uničeno. Zmago je papež pripisal Marijinemu varstvu, zato je naslednje leto določil, naj se v spomin na ta dogodek 7. oktobra obhaja praznik 'Marije Zmagovalke'. Njegov naslednik Gregor XIII. je spominski dan preimenoval v 'praznik naše ljube Gospe rožnega venca', papež Klemen XII. pa je praznik raztegnil na vso Cerkev ter ukazal, naj se obhaja na prvo nedeljo v oktobru. Med papeži novejšega časa je molitev rožnega venca najbolj širil Leon XIII. (1878–

1903), ki je o njem napisal kar 16 apostolskih pisem in okrožnic, v katerih je toplo priporočal vsakdanjo molitev rožnega venca, mesec oktober pa je razglasil za mesec rožnega venca. V lavretanske litanije matere Božje je uvrstil vzklik: »Kraljica presvetega rožnega venca, prosi za nas!« Papež sv. Pij X. je leta 1913 določil, da se god rožnovenske matere Božje obhaja stalno 7. oktobra in tako je še zdaj. Tudi papeži tega stoletja so o rožnem vencu veliko govorili in pisali.

Močna spodbuda za gorečo molitev rožnega venca so bila Marijina prikazovanja v Lurdu leta 1858 in zlasti v Fatimi leta 1917. Bernardki v Lurdu se je nebeška Gospa prikazovala z rožnim vencem v roki in Bernardka ga je molila vedno, ne le takrat, ko je šla k votlini. Trem

fatimskim pastirčkom se je Marija prvič prikazala 13. maja 1917 opoldne, ko so bili po tamkajšnji navadi sredi molitve rožnega venca. Naročila jim je, naj vztrajno in pobožno molijo rožni venec za mir na svetu. Ko se jim je 13. oktobra prikazala zadnjič, se jim je predstavila kot Kraljica rožnega venca. Pri tretjem prikazanju jim je narekovala molitev, ki jo navadno ponavljamo pred vsako desetko rožnega venca: »O Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenskega ognja in privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.«

Papež Janez Pavel II. je 16. oktobra 2002, ob vstopu v 25. leto svoje papeške službe, napovedal 'leto rožnega venca' – od oktobra 2002 do

oktobra 2003. Ob začetku leta rožnega venca je tudi napisal apostolsko pismo Rožni venec device Marije. V tem pismu je papež v molitev rožnega venca uvedel pet novih skrivnosti – skrivnosti svetlobe, ob katerih premišljujemo o Jezusovem delovanju.

Vir: svetovni splet

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Molitev za misijonsko nedeljo 2025

Dobri Oče, naj postanemo ljudje pomladi,
s pogledom, polnim upanja,
ki ga želimo deliti z vsemi.
Pomagaj nam ohranjati živ plamen upanja,
da se bo razplamtel v velik ogenj,
ki razsvetljuje in greje svet,
nad katerim danes visijo temne sence.
Molimo za misijonarje,
ki so sledili tvojemu klicu,
šli k drugim narodom
in jim prinesli ljubezen,
s katero si nas ljubil v Kristusu.
Naj bomo skupaj z njimi vsi
misijonarji upanja med ljudmi,
ki bomo Kristusu prinašali krik človeštva.
To te prosimo na priprošnjo Marije,
matere Jezusa Kristusa, našega upanja. Amen.
Oče naš ... Zdrava Marija ... Slava Očetu ...

*Pripravile: Papeške misijonske družbe
Prevod in priredba: Misijonsko središče Slovenije
Za prosto uporabo pri bogoslužju in za molitev.
Misijonski mesec oktober 2025*

Misijon se začne v srcu

Misijon se ne začne na letališču ob spakiranih kovčkih, ampak v srcu. V trenutku, ko sebi dopustim, da me Božja ljubezen resnično preoblikuje, da se me Gospod dotakne, takrat postanem Njegov pričevalec. Misijonar namreč ni tisti, ki veliko govori o Bogu, temveč tisti, ki iz Njega živi. Katehistinja, ki z otroki vsak

teden bere Božjo besedo, je misijonarka. Zakristan, ki skrbno pripravi oltar in prostor za srečanje z Bogom, je misijonar. Organist, ki z glasbo pomaga, da se srca odprejo molitvi, je misijonar. Bralec, ki oznani Božjo besedo z zavedanjem, da po njem govori Bog sam – je misijonar.

Misijon vsakdanjih trenutkov

V vsakdanjem delu, pogovoru, nasmehu, načinu, kako ravnam z drugimi, preko odnosa – se razodeva moja vera. Kadar sem potrpežljiv, ko poslušam, ko ne sodim, ko iščem dobro – v tistem trenutku oznanjam Kristusa.

Tudi v trenutkih, ko se počutim utrujenega ali neopaženega, je priložnost za misijon: prav tam, kjer bi najraje obupal, se rodi možnost, da v ljubezni vztrajam, lastni bolečini navkljub. Ni treba, da delam velike stvari – dovolj je, da male stvari delam z veliko ljubeznijo (kot je rekla sv. mati Terezija).

Odrpoto srce in odrpote oči

Biti misijonar ne pomeni imeti vedno pripravljenega nagovora za ljudi, ki jih bom srečal. Pomeni pa imeti vedno odrpoto srce za človeka, ki mi prečka pot. Misijonska drža je drža pozornosti – da prepoznam tiste, ki so na robu, tiste, ki jih sicer nihče ne opazi. Je drža notranje pripravljenosti, da se ustavim, poslušam, pomagam, potolažim, ne glede na to, ali mi je človek blizu ali ne.

Papež Frančišek nas je mnogokrat spodbudil k »pastoralnemu spreobrnjenju« – da ne čakamo, da ljudje pridejo k nam, ampak da

gremo mi k njim. To lahko pomeni, da katehistinja obišče družino, ki redko pride k sv. maši; da krasilka z rožami izrazi spoštovanje in lepoto Božje navzočnosti tudi pri obcestnem znamenju križa ali kapelici.

Vsak trenutek je priložnost!

Ko sprejemam zakramente, ko se udeležujem srečanja, ko sedim z bolnikom, ostarelim ali čistim cerkvene klopi – v vsakem trenutku sem lahko misijonar. Vprašanje pa je: sem mar res? Sem pričevalec, ki v svetu širi upanje, veselje in mir? Sem tisti, ki s svojim delom kaže, da Bog deluje? Sem odprt za presenečenja Svetega Duha, ki v vsakem dnevu odpira nova vrata za to, da pričujem Zanj?

Misijonskost Cerkve se ne meri po številu projektov ali preletenih kilometrih, **temveč po številu src, ki so zagorela za evangelij.**

Vir: Urad za laike

O SAMOSTANIH ...

Predstavitev najpomembnejših samostanov, ki so delovali ali pa še delujejo na ozemlju današnje Slovenije.

KAPUCINI ... ŠKOFJA LOKA

Škofja Loka je eno najbolj pristnih srednjeveških mest v Evropi, pri nas pa ima status kulturnega spomenika že od l. 1987.

Pomembno vlogo v življenju tega mesta so imeli redovniki kapucini. Že vrsto let

pred izgradnjo samostana so redno prihajali v Loko iz Kranja in Ljubljane spovedovat in pridigat. Šele l. 1709 so pred starim kamnitim mostom (iz 14. st.) čez selško Soro zgradili samostan in istočasno cerkev ter jo posvetili sv. Ani, zavetnici žena in deklet. Ker so strogo upoštevali predpise in vodila tega beraškega reda, je cerkev zelo skromna in nima posebne umetniške vrednosti. Ima pa *kapelo sv. Frančiška* in v njej postavljen Božji grob. Kapela je pred kratkim doživela prenovo. Najbolj izstopa mavrica kot podoba milosti in znamenje zaveze in prisege. Nenavadne pa so korenine, ki predstavljajo človeštvo. Stara samostanska češnja v notranjem vrtu se je namreč morala umakniti zaradi ureditve novega vhoda v samostan in parkirišča pred njim. Patri so na ta način želeli ohraniti spomin nanjo in ji dati novo in trajno poslanstvo.

Ni pa skromna samostanska *knjižnica*.

Kapucini so se že od vsega začetka zavedali, da je knjiga dobrina, hrana in orožje, ki prinaša znanje. Hranijo kar nekaj listin, natisnjenih pred iznajdbo tiska, redke izdaje Dalmatinove biblije, daleč najbolj dragocen pa je rokopis patra Romualda; prav njemu so namenjene naslednje vrstice tega zapisa.

Značilnost duhovnega življenja kapucinov v samostanu je bilo zlasti premišljevanje o Kristusovem trpljenju v času od zadnje večerje do smrti Na križu, t. j. o Kristusovem pasijonu.

To skrivnost so kapucini želeli približati tudi vernikom, zlasti preprostem človeku, in to ne samo s pridigami, ampak tudi s prirejanjem spokorniške pasijonske procesije v velikonočnem času, t.i. ŠKOFJELOŠKIM PASIJONOM.

To naše najstarejše ohranjeno dramsko besedilo je zapisal kapucin Romuald v starološkem narečju v več kot 800 rimanih verzih leta 1721. Prvič so ga uprizorili verjetno istega leta in naslednjih 50 let vsako leto. Zaradi različnih vzrokov je sledil zelo dolg premor, v celotni izvirni obliki pa je bil ponovno prikazan šele l. 1999. Od takrat ga uprizarjajo vsakih šest let (naslednji bo l. 2026).

Danes je Škofjeloški pasijon pri nas največja več dnevna igrana uprizoritev na prostem, že kar zgodovinsko – gledališki spektakel z več kot 1000 nastopajočimi. Odvija se na štirih prizoriščih; starodavno mestno jedro s svojo arhitekturo pa predstavlja izjemno kuliso tudi z zastavami v barvah pasijona (rdeča, črna, bela) in rdečimi lučmi, ko se stemni. Vsi nastopajoči nosijo oblačila tedanjega časa, posebnost je pasijonska konjenica z več kot 60-timi konjeniki. Novost pa je glasba, dodana l. 1999 v koralni maniri. Sodelujejo pevci, zbori, instrumentalisti in obvezno častna pihalna godba.

Kapucini, ki se več ne imenujejo patri ampak bratje, so varuhi Pasijona in vestno skrbijo, da se ohranja njegova duhovna vsebina in zagotavlja spoštovanje verske in sporočilne vrednosti tega edinstvenega dogodka. Njegov pomen še poudarja stalna razstava v samostanski knjižnici in od l. 2012 tudi priznanje kot živa mojstrovina državnega pomena.

Še več ... le štiri leta kasneje je bil Škofjeloški pasijon vpisan na UNESCO – v reprezentančni seznam nesnovne kulturne dediščine človeštva kot pomemben del svetovne zakladnice kulture.

In še zanimivost ...

Izvor nenavadnega grba Škofje Loke, na katerem je upodobljena glava zamorca s krono in uhanom, še vedno ni znan. Nešteto domnev in razlag še ni prineslo odgovora. Po legendi pa naj bi zemljiški gospod z Loškega gradu dobil za osebne oprodo močnega in hrabrega zamorca, ki ga je, oborožen z lokom, spremljal vsepovsod. Ob nekem pohodu ju je v gozdu napadel velik medved, oproda ga je kljub lastni nevarnosti ustrelil in tako rešil svojega gospoda zanesljive smrti. V zahvalo in v trajen spomin na zamorčevo junaštvo ga je dal upodobiti v grb mesta.

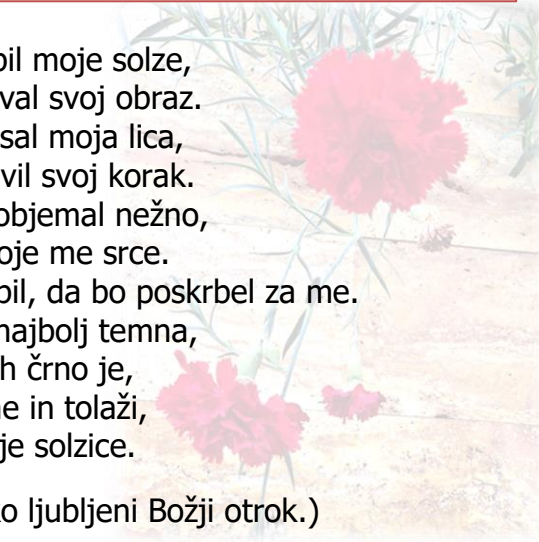
Prvo takšno znano upodobitev vidimo že na pečatniku iz 14. st., kakor tudi na sodobnem grbu občine Škofja Loka.

... se nadaljuje ...

Zapisala Lela J. Podgornik

Nekdo je ljubil moje solze

Nekdo je ljubil moje solze,
čeprev je skrival svoj obraz.
Nekdo je brisal moja lica,
ob meni ustavil svoj korak.
Nekdo me je objemal nežno,
privil na svoje me srce.
Nekdo že davno je obljubil, da bo poskrbel za me.
In ko noč je najbolj temna,
ko v prsih črno je,
se dotakne in tolaži,
briše moje solzice.

(HVALA, ker sem lahko ljubljeni Božji otrok.)

Tadeja Gnezda

Pred praznikom vseh svetih

Gospod, ti nisi Bog mrtvih, temveč živih. V tebi živijo vsi, ki si jih poklical k sebi. Spominjamo se vseh rajnih, ki smo jih ljubili, vseh, s katerimi smo živeli. Z njimi nas povezuje tvoja dobrot, s katero ljubiš nje in nas. Spominjamo se jih pred teboj. Zahvaljujemo se ti, da so v tvoji roki. Rekel si namreč: »Na svojo dlan sem zapisal tvoje ime.« Pred teboj se spominjamo vseh umrlih, vseh pozabljenih in zabrisanih imen. Umrlih, ki jih nihče ne objokuje, pogrešanih, katerih usoda nam je neznana, obupanih, ki so si vzeli življenje, vseh tistih, ki so jih ljudje umorili. Vemo, da so v tvoji roki in prosimo te: sprejmi te najbolj uboge med svoje srečne otroke.

Zahvaljujemo se ti, da si tako blizu, in tudi naši umrli so nam blizu v tebi. Nihče, ki je v tebi, ne umrje. Od tebe smo prejeli življenje; tudi umrli živijo iz tebe. Z njimi nas povezuje to, da imamo isto življenje.

Tvoj križ, Gospod, je znamenje tvoje zmage nad peklom in smrtjo. Z njim smo bili rešeni večnega trpljenja, z njim je bil poravnani ves dolg zadolženih. Nad njivo grobov stoji tvoj križ in združuje vse, umrle in nas. Tvoje misli niso naše misli. Tvoja pota niso naša pota. Verujemo tvojim načrtom, čeprav jih ne razumemo. Hodimo po tvojih potih in se držimo tebe. Ti boš premagal našega sovražnika – smrt. Vstal si od mrtvih in za teboj bodo vstali tudi vsi umrli. Poklical si jih, da bi se veselili s teboj v večni luči in te hvalili vso večnost. Amen.

**Zahvaljen, Gospod,
da nas spodbujaš k čuječnosti.**

Če boš prišel zvečer,
nas boš našel dremave.

Če prideš ob polnoči,
bomo še na plesišču.

Ko potrkaš ob petelinjem petju,
nas bo vsrkala vase toplota mehke postelje.

In če se oglasiš ob zori, bomo nejevoljni,
da nas budiš iz sna.

Vseeno pridi kadarkoli!

Pričakujemo te grešni,
da nas obsiješ s svojo svetlobo.

SPOMINSKE DROBTINICE

Romanje k materi Božji na Brezje

V četrtek, 20. septembra, smo se pred Domom Marije in Marte zbrali stanovalci DMM in pa otroci iz vrtca. Točno ob 9. uri smo z avtobusom krenili na Božjo pot na Brezje. Z nami je odšel tudi naš župnik Janez z dvema bogoslovcema. Po eni uri smo prispeli na Brezje. Ob 10. uri je bila

sveta maša, ki jo je vodil župnik z Brezij, v somaševanju z našim župnikom. Maše so se udeležili poleg nas tudi drugi romarji. Otroci iz vrtca so lepo peli Marijine pesmi ob spremljavi kitare. Vsaka čast otrokom in organizatorjem. Po sveti maši in obhajilu smo se zbrali pred Marijinem oltarjem in tam molili, da nas Marija varuje in vodi zdrave vse do konca dni. Koliko zahval visi okrog oltarja, katerim je Marija pomagala ozdraveti! Ne obupajmo tudi mi. Marija, kraljica Slovencev, prosi za nas. Po sveti maši smo se zunaj fotografirali, da bo imel vsak spomin na romanje. Malo smo se okrepčali in že nas je »Jurbus« popeljal domov.

Bog nam je naklonil lepo vreme in v srcu je ostal lep spomin na romanje k Mariji.

Anton Treven

Ribji piknik

Odhod v Portorož je 12. 9. 2025 ob 13. uri izpred DMM, je pisalo na listku, ki smo ga dobile, da bi se pravočasno zbrale. To smo tudi storile. Bile smo pripravljene na še eno zanimivo druženje. Nismo dolgo čakale, da je

nam poznani prevoznik prispel. Vstopile smo v avtobus in se židane volje, tako kot vedno, posedle. Pot se je začela, pogovor pa tudi. Vesele smo kramljale vsaka s svojo sosedo, ki jo je imela ob sebi. Sproščeno vzdušje se je širilo po vozilu hitreje kot korona. Vmes so potekali tudi resni pogovori, primerni ženski

družbi ... (izmenjave receptov ... drobni praktični nasveti za dom in družino ...) Portorož je sorazmerno blizu. Kljub gostem prometu, ki je vsakodnevno na naših cestah, smo hitro prispeli. Ladjica je že čakala, kajti, kje drugje naj bi bil ribji piknik kot na ladjici? Zapluli smo. Panoramsko opazovanje obale je bilo izredno lepo. Obala, ob kateri smo pluli, se je kopala v soncu. Stavbe, ki so bile osvetljene s popoldanskim soncem, so dajale

v svojem razkošju čaroben videz. Slikice, narejene iz plovila, nas bodo še dolgo časa spominjale na prijeten dogodek in sproščeno druženje. Prispeli smo na določen kraj obale – piranske klife.

Bilo je popolnoma mirno, brez vetra. Ladjico so zasidrati. Najpogumnejše izmed nas so se oblekle v kopalke in se podale v osvežilni užitek čofotanja v morski vodi. Klicale so nam: »Pridite, voda ni mrzla.« Kljub temu smo vztrajale pri svojem in ostale na suhem. Osvežile smo se na znotraj s požirki pijače – za to smo imele dovolj poguma! V zadnjem delu ladjice je zadišalo. Kmalu so nam postregli z ribjo pojedino. Bile smo že pripravljene na njo. Hrana je teknila. Znano pa je, da riba plava trikrat: tudi me smo poskrbele, da je to bilo res.

Vsaka stvar, ki je lepa, kratko traja, pravijo, vendar to vedno ne drži. Kakorkoli, napočil je čas za vrnitev. Odpluli smo do пристanišča. Kavica v obalni kavarni in sladoled sta se zelo prilegla po obedu. Tudi dan se je počasi prevesil v večer. Sledila je vrnitev domov, v ustaljene tire. Baterije so bile »nafile« za nadaljnje podvige, ki jih zahteva življenje. Do naslednjega piknika ...

Z. T.

Z vlakom v Celje

Prvi četrtek v septembru je bil poseben dan za prostovoljce, ki delujejo v okviru Doma DMM. Ga. Silva je zbrala zanimivo odpravo ljudi: od štirinajstih let do osemdeset in še kakšno leto zraven.

Popotovanje z vlakom je zanimivo doživetje, posebno v tem času, ko do zadnjega ne veš, če bo res pripeljal vlak ali samo nadomestni avtobus.

Nas to ni motilo. Snovi za pogovor ni zmanjkalo. Nalezljive dobre volje tudi ne. Čudovita pokrajina: na eni strani polja in gozdovi, na drugi široka Sava in nato igriva Savinja, je »letela«

mimo nas in že smo prispeli v Celje. Sprejel in vodil nas je vodič, ki je z duhovito razlago pritegnil našo pozornost. Tako smo se najprej ustavili na trgu, kjer stoji simpatičen kip male ženskice po postavi in velike po duhu in drznosti: Alme Maksimiljan Karlin (1889–1950). Svetovna popotnica, ki si je upala v svet, kamor tudi moški niso šli, npr. med ljudožerce, je prepotovala dele Amerike, Indonezije, Japonske, Kitajske, Indije ... S kovčkom in Eriko (pisalnim strojem) je raziskovala neznane pokrajine, živali, verovanja ... O vsem tem je pisala in pošiljala članke v evropske časopise. Tudi veliko materiala je nabrala, ki je danes na ogled v Pokrajinskem muzeju v Celju. Živela je zelo skromno. Ni je marala ne stara jugoslovanska oblast in ne socialistična; zato je bila dolgo časa prezrta. Šele sedaj prevajajo njene številne knjige v slovenščino (sicer je pisala v nemščini; obvladala pa je blizu 20 jezikov).

Nato smo se sprehodili po mestu, kjer smo odkrivali sledi srednjeveškega mesta: na lepo obnovljenih fasadah so naslikani predmeti cehov (obrtnikov), ki so delali v tistih hišah; občudovali smo zgradbe, ki jih je Avstrija gradila po vsem svojem ozemlju, in so še danes v ponos mestu. Služijo pa kot kulturni

dom, občinska hiša, banka, železniška postaja ... Svoj odtis pa je dal Celju tudi Jože Plečnik.

V zadnjih desetletjih pa odkrivajo v Celju mogočne sledi Celeje; rimskega mesta. Odkrili so tudi krstnico iz poznorimskega časa, ki smo si jo ogledali.

Seveda nismo mogli mimo Celjskih grofov, ki imajo svoj grb (in fresko) v škofijski cerkvi sv. Danijela. Tukaj je služboval tudi Anton Martin Slomšek kot opat, preden so ga imenovali za škofa. Pred cerkvijo stoji njegov

mogočen kip.

V Gosposki ulici pa je postavljen majhen kip znanemu izumitelju Alfredu Nobelu (Nobelove nagrade), ki je imel več kot dvajset let v Celju ljubico Sofijo Hess.

Samo mesto nas je navdušilo z mogočnimi postavitvami čudovitih rož; že včasih je za to skrbelo Mestno olepševalno društvo, ustanovljeno v času čitalnic in taborov, l. 1871). Odlična ideja tudi za naše mesto?!

Sledilo je odlično kosilo v osvežilni senci in celo nekaj pesmi smo zapeli z g. župnikom.

Sledil je povratek domov v hvaležnosti za vse lepe in nove stvari, ki smo jih izvedeli in doživeli, ter za dragoceno družbo.

L. T.

JESENSKE AKTIVNOSTI

V PREŠERNEM VZDUŠJU,
POGOVORIH, DRUŽENJU ...

S SVOJCI, PRIJATELJI, OTROKI,
PROSTOVOLJCI, ZAPOSLENIMI ...

obisk
parka za
cerkvijo

kostanjev
piknik

bralne
urice

19

telovadba

kino

druženja
...

RAZVEDRILO

ZANIMIVOST: Število v matematiki so izumili Babilonci pred približno 5.000 leti, človek pa pozna števila dlje, kot pozna besede in denar.

$7 \times 7 =$

$8 \times 7 =$

$9 \times 7 =$

$10 \times 7 =$

$11 \times 7 =$

$13 \times 1 =$

$25 \times 2 =$

$12 \times 7 =$

$1 \times 14 =$

$2 \times 14 =$

$2 \times 21 =$

$3 \times 21 =$

$37 \times 3 =$

$41 \times 4 =$

Podajte vsaj tri različne odgovore na vsako vprašanje.

Primer: Kaj lahko odpremo? → okno, oči, darilo ...

Kaj lahko napnemo? _____

Kaj lahko vklopimo? _____

Kaj lahko olupimo? _____

Kaj lahko odkrijemo? _____

SMEJALNICA

Zdravnik: »No, očka, kako naj vas zdravimo, da vam bo najbolj prav?«
»Tako, da bo pogreb v nedeljo.«

Nečak se pritoži svoji tetki: »Pred kratkim sem ugotovil, da nimam vseh prstov na eni nogi.« »O, ubogi otrok, kako pa to? « »Ja, pet prstov imam na eni nogi, pet pa na drugi.«

»Zakaj ste ukradli avto?« vpraša sodnik obtoženca. »Ja, parkiran je bil pred mrliško vežico, pa sem mislil, da je lastnik umrl.«

D. K.